

Súd: Okresný súd Kežmarok
Spisová značka: 10C/273/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8415202084
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 05. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Tomáš Saraka
ECLI: ECLI:SK:OSKK:2017:8415202084.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Kežmarok sudcom Mgr. Tomášom Sarakom v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpeného: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 36 613 843, proti žalovaným: 1/ T. o zaplatenie 18.779,35 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Súd žalobu **z a m i e t a** .

II. Náhradu trov konania stranám sporu **n e p r i z n á v a** .

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou podanou na tunajšom súde dňa 1. 4. 2015 domáhal, aby súd uložil žalovaným povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť mu sumu 18.779,35 eur, úrok z omeškania zo splátok za obdobie od 16. 2. 2013 do 23. 9. 2014 vo výške 1.823,19 eur, úrok z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 18.779,35 eur od 24. 9. 2014 do zaplatenia a nahradiť mu trovy konania.

2. Žalobu odôvodňoval tým, že žalovaní uzatvorili dňa 14. 1. 2010 so Slovenskou sporiteľňou, a.s. Zmluvu o úvere číslo XXXXXXXXXX, ktorej súčasťou sú Všeobecné obchodné podmienky v znení ich dodatkov. Tvrdil, že na základe tejto zmluvy bol žalovaným poskytnutý úver vo výške 15.000,- eur, ktorého podmienky čerpania, splácania a podmienky pri neplnení zmluvných povinností ako aj ďalšie náležitosti boli upravené v zmluve a vo Všeobecných obchodných podmienkach. Tento úver mal byť podľa žalobcovho tvrdenia v žalobe splácaný v mesačných splátkach vo výške 227,98 eur vždy k 15. dňu v mesiaci. V žalobe uviedol, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 27. 6. 2013 bola pohľadávka voči žalovaným postúpená na žalobcu, pričom ku dňu postúpenia výška pohľadávky predstavovala sumu 19.864,70 eur a pozostávala z istiny vo výške 15.548,49 eur, riadneho úroku vo výške 3.360,86 eur, úroku z omeškania vo výške 892,56 eur a ostatného príslušenstva vo výške 62,79 eur v súlade s prílohou k zmluve o postúpení, kde postupca Slovenská sporiteľňa, a.s. deklaroval, že výška a špecifikácia pohľadávky uvedená v tejto prílohe je generovaná bankovým systémom a predstavuje aktuálnu dlžnú sumu ku dňu postúpenia pohľadávky. V žalobe žalobca uviedol, že sumu 62,79 eur predstavujúcu ostatné príslušenstvo a poplatky a sumu 892,56 eur predstavujúcu úrok z omeškania si v konaní neuplatňuje, uplatňuje si len splátky úveru splatné od 15. 2. 2013 do 15. 12. 2019 v počte 83 a celkovej výške 18.909,35 eur s tým, že splátky pôvodne splatné od 15. 8. 2013 do 15. 12. 2019 sa stali splatnými dňa 11. 8. 2013, kedy žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru. Tvrdiac, že odo dňa postúpenia pohľadávky uhradili žalovaní na uplatňovaný nárok len sumu 130,- eur žalobca uplatnil žalobou nárok na zaplatenie zvyšnej sumy vo výške 18.779,35 eur a úrokov z omeškania počnúc dňom splatnosti každej splátky samostatne a pri splátkach, ktorých splatnosť mala nastať po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru dňa 11. 8. 2013 od nasledujúceho dňa.

3. Ako dôkazy na preukázanie svojich tvrdení žalobca v žalobe označil Zmluvu, Všeobecné obchodné podmienky, Výstup z bankového systému (Prílohu k zmluve o postúpení pohľadávok) a Zmluvu o postúpení pohľadávok s prílohou. Po výzve súdu žalobca ako ďalšie dôkazy na preukázanie svojich tvrdení predložil žalovaným adresovanú výzvu k úhrade a oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 22. 7. 2013 spolu s poštovým podacím hárkom. Na pojednávaní ako ďalšie dôkazy na preukázanie svojich tvrdení predložil žalovanej v 1. rade adresovanú výzvu Slovenskej sporiteľne, a.s. zo dňa 22. 6. 2011, list žalovanej v 1. rade žalobcovi zo dňa 6. 11. 2015 a žalovaným adresované oznámenie o postúpení pohľadávok zo dňa 9. 7. 2013 s poštovým podacím hárkom.

4. Žalovaní sa k žalobe, ktorá žalovanej v 1. rade spolu s prílohami do vlastných rúk doručená bola dňa 20. 10. 2015 a žalovanému v 2. rade dňa 27. 7. 2016, písomne nevyjadrili.

5. Dňa 1. 7. 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), pričom podľa jeho prechodných ustanovení, a to konkrétne § 470 ods. 1 ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Vzhľadom na uvedené sa počnúc dňom 1. 7. 2016 aj sporná vec riadila ustanoveniami CSP.

6. Na prejednanie sporu súd nariadil pojednávanie na ktoré sa žalovaní v 1. a 2. rade napriek riadnemu a včasnému predvolaniu nedostavili. U žalovaného v 2. rade súd predvolanie na pojednávanie doručované mu na adresu trvalého pobytu evidovanú v Registri obyvateľov SR a vrátené súdu poštou zakaždým s poznámkou, že adresát je na uvedenej adrese neznámy považoval za doručené mu v zmysle § 106 ods.1 písm. a) CSP v spojení s § 111 ods. 3 CSP. Neúčast' na pojednávaní žalovaní neospravedlnili, o odročenie pojednávania nežiadali. Vzhľadom na uvedené súd v súlade s ust. § 180 CSP rozhodol, že pojednávanie vykoná v neprítomnosti žalovaných, nakoľko nebol daný návrh ani dôvody na odročenie pojednávania v zmysle § 183 a § 184 CSP.

7. Žalobca prostredníctvom právneho zástupcu na pojednávaní na podanej žalobe v celom rozsahu trval s tým, že po podaní žaloby k žiadnemu plneniu na žalovaný nárok nedošlo.

8. Potom, čo súd postupujúc podľa § 181 ods. 2 CSP v rámci predbežného právneho posúdenia veci uviedol, že bude potrebné sa v spore zaoberať a skúmať otázku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu na súdne uplatnenie tvrdenej pohľadávky s prihliadnutím na ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách právny zástupca žalobcu na pojednávaní uviedol, že v predmetnom konaní je aktívne vecne legitímovaný, pričom poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 11Co/11/2015 kde sa mal prejednávať totožný prípad postúpenia pohľadávky Slovenskej sporiteľne, a.s. na žalobcu bez predchádzajúceho vyhlásenia mimoriadnej splatnosti zo strany pôvodného veriteľa a tam vyslovený právny názor, že nespĺnenie podmienok stanovených v § 92 ods. 8 zákona o bankách nespôsobuje automaticky neplatnosť postúpenia pohľadávky. Tvrdil, že v zmysle tam vysloveného názoru krajského súdu dohoda zmluvných strán v zmluve o úvere o možnosti postúpenia pohľadávok zosplatených ako i nezosplatených má prednosť pred ustanoveniami zákona o bankách a preto takéto postúpenie pohľadávok je platným a žalobca je preto aktívne vecne legitímovaný na súdne uplatnenie pohľadávky. Žalobca prostredníctvom právneho zástupcu na pojednávaní uviedol, že v danom prípade k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru došlo žalobcom v zmysle výzvy a oznámenia zo dňa 22. 7. 2013, pričom odoslanie výzvy preukazujú ním predložené poštové podacie hárky a mimoriadna splatnosť úveru tak nastala dňa 11. 8. 2013.

9. Súd sa oboznámil s obsahom žaloby a vyjadrení žalobcu zo dňa 11. 6. 2015, zo dňa 5. 1. 2017 a zo dňa 28. 4. 2017, vykonal dokazovanie oboznámením sa s obsahom všetkých žalobcom predložených listinných dôkazov, nakoľko vykonanie žiadneho z nich nebolo žalovanými namietané ani súdom vyhodnotené ako nedôvodné či neúčelné a zistil tento skutkový stav:

10. Dňa 14. 1. 2010 žalovaná v 1. rade, v tom čase ešte s priezviskom „Kováčová“ a žalovaný v 2. rade ako dlžníci uzavreli v Košiciach so Slovenskou sporiteľňou, a.s. ako bankou písomnú zmluvu označenú ako „Zmluva o splátkovom úvere“, predmetom ktorej bolo poskytnutie splátkového spotrebného úveru vo výške 15.000,- eur žalovaným. Žalovaní sa zaviazali splatiť tento úver v 119 mesačných splátkach vo výške 227,98 eura splatných k 15. dňu kalendárneho mesiaca, so splatnosťou poslednej splátky dňa 15. 12. 2019, a to príkazom na úhradu. Žalovaní mali podľa zmluvy zaplatiť za poskytnutie úveru spracovateľský poplatok vo výške 189,17 eur uhradený pri uzavretí úverovej zmluvy z prostriedkov

úveru a mesačne platiť poplatok za správu úveru vo výške 1,99 eur. Celkové náklady spojené s úverom mali byť podľa zmluvy vo výške 12.417,10 eur, pri RPMN 14,75 % a úrokovej sadzbe 13,10 % p.a. - fixnej do splatnosti. Priemerná hodnota RPMN bola uvedená vo výške 14,74 %. V článku II zmluvy označenom ako Záverečné ustanovenia v bode 2 je uvedené, že dlžník vyhlasuje, že sa oboznámil so súčasťami úverovej zmluvy, ktorými sú Všeobecné obchodné podmienky, úverové podmienky, Sadzobník a podmienky určené zverejnením, súhlasí s nimi a zaväzuje sa ich dodržiavať. Vyššie uvedené skutočnosti súd zistil z písomného vyhotovenia predmetnej úverovej zmluvy.

11. Podľa bodu 19.16. žalobcom predložených Všeobecných obchodných podmienok (rub čl. 24 spisu) klient súhlasí s tým, že banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť na tretiu osobu akékoľvek svoje pohľadávky voči klientovi, a to bez ohľadu na to, či sú budúce, súčasné, splatné, nesplatené, premĺčané alebo nepremĺčané, ako aj previesť na tretiu osobu akékoľvek svoje záväzky voči klientovi. Klient je oprávnený postúpiť svoje pohľadávky voči banke alebo previesť svoje záväzky voči nej len s predchádzajúcim písomným súhlasom banky; predchádzajúci písomný súhlas banky nie je potrebný, pokiaľ sa zriaďuje záložné právo k pohľadávkam klienta ako záložcu voči banke v prospech banky ako záložného veriteľa. V prípade, že klient je spotrebiteľom v zmysle osobitného právneho predpisu, tak banka nebude bezdôvodne súhlas odopierať.

12. Žalobca v spore tvrdil, že pohľadávku z úverovej zmluvy voči žalovaným nadobudol na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 27. 6. 2013 uzavretej medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s. ako postupcom a žalobcom ako postupníkom, ktorú súdu predložil spolu so žalobou (čl. 28 - 34) a ktorej predmetom bola dohoda o odplatnom postúpení pohľadávok so všetkými právami, ktoré sú s nimi spojené (článok V bod 5.1 zmluvy o postúpení pohľadávok) s tým, že pohľadávkou na účely tejto zmluvy sa rozumie (článok II bod 2.1 zmluvy) každá pohľadávka postupcu voči dlžníkovi, vrátane jej príslušenstva uvedená a špecifikovaná v Prílohe č. 1 k tejto zmluve, ktorá vznikla z bankových činností vykonávaných postupcom alebo v súvislosti s nimi vrátane pohľadávok zo zmlúv o úvere. Žalobca spolu s touto zmluvou predložil súdu aj výpis z jej prílohy č. 1 týkajúci sa pohľadávky voči žalovaným a tiež žalovaným adresované oznámenie postupcu - Slovenskej sporiteľne, a.s. o postúpení pohľadávky z úverovej zmluvy zo dňa 14. 1. 2010 voči žalovaným vo výške 19.864,70 eur s príslušenstvom na žalobcu. Na strane 4 žalobcom predloženej zmluvy o postúpení pohľadávok sa v článku IV označenom ako „Vyhlásenia zmluvných strán“ v bode 4.2 písm. d) nachádza vyhlásenie v zmysle ktorého Postupca výslovne potvrdzuje, že pohľadávky spĺňajú predpoklady na postúpenie podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách.

13. Žalobca v spore tvrdil, že pre nesplácanie úveru žalovanými vyhlásil dňa 11. 8. 2013 mimoriadnu splatnosť úveru na dôkaz čoho predložil súdu žalovaným adresovanú „Výzvu k úhrade a oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru“ zo dňa 22. 7. 2013 (čl. 47 a 48 spisu) spolu s poštovými podaciami hárkami preukazujúcimi jej podanie na poštovú prepravu na adresu žalovaných. V uvedenej výzve im oznámil, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávky je oprávnený k začatiu inkasa pohľadávky s tým, že vzhľadom na porušenie zmluvnej povinnosti riadneho a včasného splácania splátok oznamuje žalovaným ako ich nový veriteľ vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru ku dňu 22. 7. 2013 a žiada o okamžité uhradenie dlžnej sumy vo výške celkom 20.105,22 eur najneskôr do 6. 8. 2013.

14. Vzhľadom na skutočnosť, že veriteľom s ktorým žalovaní uzavreli úverovú zmluvu na základe ktorej mala vzniknúť žalovaná pohľadávka nebol žalobca ale Slovenská sporiteľňa, a.s. a vzhľadom na tvrdenie žalobcu, že pohľadávka voči žalovaným bola mu pôvodným veriteľom postúpená zmluvou o postúpení pohľadávok, základnou otázkou pre rozhodnutie, ktorú bolo nevyhnutné vyriešiť skôr než by súd pristúpil k samotnému posúdeniu výšky nároku a jeho súdnej vymáhateľnosti bolo vyriešiť si otázku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu.

15. Žalobca tvrdil a argumentoval, že je aktívne vecne legitimovaný na súdne uplatnenie predmetnej pohľadávky. Na podporu tohto svojho názoru ponúkol rozsiahlu a podrobnú argumentáciu vo svojom podaní zo dňa 28. 4. 2017. Okrem iného v nej poukazoval na to, že v konaní predložil relevantné oznámenie postupcu žalovaným o postúpení pohľadávky spolu s podaciami hárkami preukazujúcimi odoslanie týchto písomností žalovaným, ktoré podľa žalobcu bez ďalšieho zakladajú jeho aktívnu vecnú legitímáciu ako postupníka na vymáhanie postúpených pohľadávok a súd má povinnosť z nich vychádzať bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení s tým, že dlžník, tu žalovaní sa nemôžu úspešne dovolať neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky ani jej prípadnej

neexistencie. V tejto súvislosti poukázal na známe rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 11. 6. 2003 sp. zn. 4Obo 210/01.

16. Súd vychádzajúc z výsledkov vykonaného dokazovania konštatuje, že s tvrdením žalobcu o preukázaní existencie jeho aktívnej vecnej legitímácie na súdne uplatnenie tvrdenej pohľadávky voči žalovaným sa nestotožňuje. Podľa názoru súdu nebola v spore preukázaná aktívna vecná legitímácia žalobcu, teda platné postúpenie pohľadávky voči žalovaným, či čo i len jej časti na žalobcu, preto súdu neostávalo iné, než žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietnuť.

17. Veriteľom, s ktorým žalovaní vstúpili do záväzkového úverového vzťahu na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 14. 1. 2010 (vzhľadom na obsah a predmet zmluvy, ktorým bolo poskytnutie „spotrebného úveru na čokoľvek“ a predložený formulár o zmluvných podmienkach zmluvy o spotrebiteľskom úvere nemožno mať najmenších pochybností že sa jednalo o spotrebiteľský úver) bola Slovenská sporiteľňa, a.s., teda banka.

18. Zákonná úprava postúpenia pohľadávky bankou alebo pobočkou zahraničnej banky je obsiahnutá v zákone č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o bankách“) ako osobitná úprava (lex specialis) pred všeobecnou úpravou (lex generalis) o postupovaní pohľadávok v §§ 524 až 530 Občianskeho zákonníka. Zákonné predpoklady pre platné postúpenie pohľadávky banky, ktoré museli byť splnené v čase postúpenia pohľadávky upravoval v čase uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávok medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s. a žalobcom, teda ku dňu 27. 6. 2013 § 92 ods. 8 zákona o bankách. Podľa tohto zákonného ustanovenia ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

19. Vzhľadom na uvedené a tiež z dôvodov, ktoré súd rozvedie ďalej nemôžu byť podľa názoru súdu žiadne pochybnosti, že zákonom o bankách sú odchylné od všeobecných pravidiel o postúpení pohľadávky v Občianskom zákonníku sprísnené pravidlá pri postupovaní pohľadávok z bánk na iné subjekty. Pre platné postúpenie pohľadávky banky tak musia byť kumulatívne splnené všetky podmienky upravené v § 92 ods. 8 zákona o bankách, pričom predovšetkým a najmä pohľadávka, alebo jej časť môže byť postúpená bankou len vtedy, ak je splatná a to až po predchádzajúcej písomnej výzve, ak klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní je v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku.

20. V tejto súvislosti treba poukázať okrem iného aj na skutočnosť, že zákon o bankách vo svojich ustanoveniach § 2 ods. 1 a 2 v spojení s §3 ods. 1 a 2 a § 5 písm. b) a k) umožňuje bankám, teda držiteľom bankového povolenia poskytovať úvery aj z peňažných prostriedkov získaných od iných osôb vo forme vkladov od verejnosti, čo je zákonom zakázané pre každý subjekt bez bankového povolenia, pričom nepochybne aj v záujme znemožnenia obchádzania tejto zákonnej regulácie zároveň zákon o bankách v § 92 ods. 8 (pôvodne § 92 ods. 7) striktnie reguluje možnosť postupovania pohľadávok z bankových úverov tak, aby nedochádzalo k postupovaniu ešte nesplatených pohľadávok z bankových úverov (teda z tzv. živých bankových úverov) ako tomu bolo v prípade tu prejednávaného sporu, ale banky a pobočky zahraničných bánk môžu postupovať svoje pohľadávky zodpovedajúce peňažnému záväzku či časti peňažného záväzku bankového klienta s ktorým je bankový klient v omeškaní nepretržite dlhšia ako 90 kalendárnych dní aj napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky. Teda

banky a pobočky zahraničných bánk môžu postupovať výlučne svoje splatné pohľadávky alebo splatné časti svojich pohľadávok.

21. Vzhľadom na uvedené je pritom podľa názoru súdu neprípustné, aby v spotrebiteľskom vzťahu aj vzhľadom na vnútroštátnu normatívnu právnu úpravu ochrany spotrebiteľa (okrem iného pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách, § 53 ods. 1 až 3 a 5 Občianskeho zákonníka) ako aj európsky systém ochrany spotrebiteľov boli tieto záväzné pravidlá a zákonné podmienky pre platné postúpenie pohľadávky banky obchádzané len prostredníctvom bankami predformulovaných zmluvných ustanovení vrátane obchodných podmienok, ktoré by bankám umožňovali aby ich pohľadávky, ktoré majú voči bankovým klientom (dlžníkom) postupovali na iné subjekty (postupníkov) v rozpore so zákonnými pravidlami podľa ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách. Banka alebo pobočka zahraničnej banky si so svojim klientom síce v zmysle § 89 ods. 1 zákona o bankách môžu zmluvne upraviť práva a povinnosti z obchodov odchyľne od zákona alebo osobitného predpisu, ale to len vtedy ak to zákon ani osobitný predpis výslovne nezakazuje alebo ak z povahy ich ustanovení nevyplýva, že sa od nich nemožno odchyliť. Odkazová poznámka v § 89 ods. 1 zákona o bankách pritom v tejto súvislosti odkazuje okrem iného práve aj na ust. § 53 ods. 1 a 4 Občianskeho zákonníka o zákaze neprijateľných zmluvných podmienok v spotrebiteľských zmluvách.

22. Súd je toho názoru, že postúpenie bankovej pohľadávky, ktoré je v rozpore so zákonnými pravidlami podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách je právnym úkonom odporujúcim zákonu, a tým absolútne neplatným právnym úkonom podľa § 39 Občianskeho zákonníka podľa ktorého neplatný je právny úkon, ktorý svojim obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

23. Nedodržaním zákonných podmienok postúpenia bankovej pohľadávky v spotrebiteľských veciach sa takéto postúpenie dostáva do rozporu s dikciou zákona s priamym dopadom na platnosť právneho úkonu. Prezumpcia znalosti predpisov zverejnených v zbierke zákonov pritom vylučuje dobromyseľnosť postupníka, nehovoriac o tom, že v tu súdenom spore postupníkom je obchodná spoločnosť špecializujúca sa práve na hromadné vymáhanie postúpených pohľadávok, ako je súdu známe z jeho činnosti.

24. Keďže sám žalobca v tu súdenom spore opakovane potvrdil, že v danom prípade to bol až on ako postupník, kto až po postúpení mu (celej) pohľadávky zo zmluvy bankou vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru, ktorý podľa zmluvy mal byť splácaný až do roku 2019 o čom predložil aj dôkaz (oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 22. 7. 2013, teda po postúpení pohľadávky v zmysle zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 27. 6. 2013) vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti súd má za to, že takéto postúpenie živého bankového úveru na žalobcu je absolútne neplatným právnym úkonom, na čo súd musel z úradnej povinnosti a aj bez námietky žalovaných prihliadnuť a preto žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol.

25. Ako už bolo povedané, spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktoré sú už splatnými, čo je základný zákonný predpoklad pre platné postúpenie pohľadávky banky, ktorý musí byť naplnený v čase postúpenia. V prípade tu prejednávaneho sporu a úveru ktorého konečná splatnosť podľa zmluvy mala byť 15. 12. 2019 preto bolo možné len postúpenie nezaplatených splátok úveru po ich splatnosti. K tomu ale nedošlo, zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 27. 6. 2013 postupovaná bola celá pohľadávka z predmetnej úverovej zmluvy, teda celý živý úver. V danom prípade pritom z povahy veci a vôle zmluvných strán zachytenej v obsahu zmluvy o postúpení pohľadávok neprichádza do úvahy rozdelenie takéhoto postúpenia na platnú a neplatnú časť (§ 41 Občianskeho zákonníka), preto podľa názoru súdu aktívna vecná legitímácia žalobcu nie je ani čiastočne daná. Súd poukazuje tiež na to, že účelom zákonnej úpravy umožňujúcej banke postúpiť len splatné pohľadávky je nesporne aj to, aby bankové úvery nespravovali a nezospláťovali neregulované a nekontrolované nebankové subjekty, pričom žalobca v čase keď vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru nebol subjektom oprávneným poskytovať úvery a preto ich nemohol vo vlastnej réžii ani spravovať. Vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru je pritom úkonom, ktorý možno podradiť pod pojem spravovanie úveru. Preto žalobca zjavne ani nebol oprávnený vyhlásiť žalovaným mimoriadnu splatnosť úveru.

26. Sprísnenie zákonných predpokladov postúpenia bankovej pohľadávky prostredníctvom podmienok v § 92 ods. 8 zákona o bankách a ich naplnenie musí byť považované za zákonný predpoklad platnosti postúpenia aj z dôvodu, že po postúpení pohľadávky rôznym subjektom už nad pohľadávkou nie je vždy zachovaná kontinuita dôležitého dohľadu centrálnej banky ktorá kontrola je osobitne dôležitá v priebehu trvania úverového vzťahu.

27. Súd vzhľadom na vyššie uvedené uvádza, že v danej situácii vzhľadom na nesplnenie zákonných podmienok pre platné postúpenie pohľadávky na žalobcu je bezpredmetné prehlásenie v článku IV. bod 4.2 písm. d) Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 27. 6. 2013, v zmysle ktorého mal postupca potvrdiť, že pohľadávky spĺňajú predpoklady na postúpenie podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách. I keď nemožno vylúčiť, že všetky ostatné pohľadávky postupované uvedenou zmluvou tieto predpoklady spĺňali, pohľadávka voči žalovaným z nezosplatneného úveru ich z dôvodov už uvedených nespĺňa. Súd tu navyše pripomína, že i keby nebolo výslovného potvrdenia žalobcu o tom, že až on ku dňu 11. 8. 2013 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru a dôkazu o tejto skutočnosti, ktorý predložil sám žalobca, t.j. výzvy a oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 22. 7. 2013 (čl. 47 a 48 spisu), i tak by musel súd konštatovať nepreukázanie splatnosti žalobcovi postúpenej pohľadávky v celom rozsahu, nakoľko v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka pri plnení zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ (tu banka) uplatniť právo podľa § 565 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/20160701>>Občianskeho zákonníka najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva, pričom nič také preukázané nebolo. Preto, keďže neboli preukázané zákonné podmienky v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka na to, aby už banka mohla vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru žalovaných, nemožno mať pochybnosti, že postupovala sa (ako celá) pohľadávka, ktorá nebola splatná v celom rozsahu.

28. Čo sa týka rozsiahlej argumentácie žalobcu v prospech platnosti postúpenia pohľadávky a jeho aktívnej vecnej legitímácie v jeho vyjadrení zo dňa 28. 4. 2017, tak k tomu súd uvádza nasledovné.

29. Pokiaľ žalobca z nevyjadrenia sa žalovaných k sporu vyvodzuje nespornosť skutkových tvrdení o splnení podmienok pre postúpenie pohľadávky, poukazujúc pritom na § 150 ods. 1 a § 151 ods. 1 CSP, tak k tomu súd uvádza, že posúdenie otázky platnosti postúpenia pohľadávky na žalobcu je otázkou právnou, pričom na absolútnu neplatnosť právneho úkonu v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka súd musel prihliadnuť aj keď ju sami žalovaní netvrdili. Nemôže byť podľa názoru súdu žiadnych pochybností o tom, že súd v tomto spotrebiteľskom spore (§ 290 CSP), ktorý v zmysle platnej procesnej úpravy v Civilnom sporovom poriadku patrí medzi spory s ochranou slabšej strany musel aj bez námietky prihliadnuť na skutočnosť absolútnej neplatnosti postúpenia pohľadávky na žalobcu zakladajúcu nedostatok jeho aktívnej vecnej legitímácie v spore. Osobitné zákonné ustanovenia pre spotrebiteľské spory, napr. o tom, že súd môže vykonať aj dôkazy ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak sú nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci (§ 295 CSP) alebo týkajúce sa rozhodnutí (§ 298 CSP) alebo nemožnosti vydať v neprospech spotrebiteľa rozsudok pre zmeškanie (§ 299 CSP), a teda ani vtedy keď sa tento vôbec nevyjadrí, vôbec nič nenamietne a žiadne skutkové tvrdenia protistrany nepoprie podľa názoru súdu jasne preukazujú, že súd sa aj bez námietky tu žalovaných spotrebiteľov a pri ich pasivite v spore musel zaoberať otázkou aktívnej vecnej legitímácie žalobcu a platnosťou postúpenia pohľadávky voči žalovaným a po zistení o neplatnosti tohto postúpenia a nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu žalobu v celom rozsahu zamietnuť.

30. I keď súd ako orgán povelaný k ochrane práv, k presadzovaniu slušnosti a dodržiavania pravidiel vo všeobecnosti zachováva k neplneniu si povinností jednotlivými subjektami záväzkových vzťahov prejavujúcim sa napríklad v nesplácaní úverov dlžníkmi (a to často ani len v rozsahu dlžníkom poskytnutej istiny úverov) kritický postoj, nič to nemení na tom, že vymáhanie pohľadávky a uplatnenie práv v právnom štáte musí mať a má svoj právny rámec, zákonný postup a ani nesporná existencia dlhu dlžníka nemôže ospravedlniť jeho nedodržanie. V danom prípade sa navyše plnenia domáha profesionál znály práva proti neprofesionálom - spotrebiteľom, preto nedodržanie zákonných podmienok postúpenia pohľadávky v zmysle osobitných ustanovení zákona o bankách tu ide na ťarchu veriteľa a nemôže ho zhojiť ani neplnenie povinnosti dlžníkov splácať úver, ktorí na neplatnosti postúpenia pohľadávky bankou na žalobcu žiadnu vinu nenesú a nezavinili ju.

31. Pokiaľ žalobca poukazoval na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obo/210/2001, podľa ktorého relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitímáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky tak toto rozhodnutie je tu nepoužiteľné, lebo týkalo sa postúpenia pohľadávky pri zmluve o dielo v obchodnom záväzkovom vzťahu a nie postúpenia pohľadávky banky na nebankový subjekt v spotrebiteľskom vzťahu v nadväznosti na posudzovanie dodržania zákonných podmienok § 92 ods. 8 zák. o bankách. Súd tu navyše pripomína, že vývoj právnej úpravy pokiaľ ide o postúpenie pohľadávky zo spotrebiteľského úveru zavŕšený súčasnou úpravou v Zákone o spotrebiteľských úveroch, kde v § 17 ods. 1 písm. b) okrem iného už v súčasnosti je aj výslovne upravené, že môže sa postúpiť len pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru jednoznačne svedčí podľa názoru súdu tomu výkladu, ktorý prezentuje súd a teda aj názoru, že záver uvedeného rozhodnutia Najvyššieho súdu na ktoré poukazoval žalobca je na daný prípad absolútne neaplikovateľný. I keď súčasná úprava v § 17 zákona o spotrebiteľských úveroch samozrejme nie je aplikovateľná spätne, jednoznačne svedčí o posune myslenia a vnímania a o tom, ako sa zmenilo spoločenské podhubie a podmienky, na ktoré reagovala tak zákonodárna moc (prijatím osobitnej právnej úpravy v § 17 Zákona o spotrebiteľských úveroch) a aj súdna moc prelomením vyššie uvedeného súdneho rozhodnutia pri postúpení pohľadávky z banky na nebanku zo spotrebiteľského úveru vzhľadom na jasnú a výslovnú osobitnú zákonnú úpravu v § 92 ods. 8 zákona o bankách platnú v čase postúpenia pohľadávky.

32. Súdu sú známe názory prezentované aj žalobcom v jeho vyjadrení zo dňa 28. 4. 2017 a podporené niektorými autormi (JUDr. Kristián Csach, PhD, LL.M publikované v časopise Súkromné právo č. 1/2015), podľa ktorých ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách nemožno spájať s aktívnou legitímáciou postupníka pohľadávky a že táto úprava by sa mala týkať len problematiky bankového tajomstva. S týmito názormi sa však súd nestotožňuje a z dôvodov ktoré už uviedol nemá žiadne pochybnosti o tom, že ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách upravuje zákonné predpoklady pre platné postúpenie pohľadávky banky, ktoré nevyhnutne musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky a že týmito pravidlami sú odchylné od všeobecných pravidiel v Občianskom zákonníku sprísnené pravidlá pri postupovaní pohľadávok z bánk na iné subjekty.

33. Ak žalobca poukazuje na množstvo rozhodnutí iných súdov podporujúcich jeho záver o platnosti postúpenia a aktívnej vecnej legitímácii, tak súdu sú známe takéto názory a rozhodnutia, týmito však nie je viazaný a nestotožňuje sa s nimi. Uvedené názory okrem tých argumentov, dôvody nestotožnenia sa s ktorými súd uviedol už vyššie sú prevažne založené na dvoch základných argumentoch, a sice existencii osobitnej dohody vo všeobecných obchodných podmienkach banky umožňujúcej takéto postúpenie (nezosplatennej) pohľadávky banky a na preferencii výkladu v prospech platnosti právneho úkonu.

34. V tejto súvislosti však súd je toho názoru, že neobstojí argumentácia o „dohode“ umožňujúcej postúpenie nesplatennej pohľadávky, akou tu má byť dojednanie v bode 19.16 žalobcom predložených Všeobecných obchodných podmienok. Dohoda s takými zásadnými následkami akými by malo byť obídienie zákonného zákazu postúpenia nesplatených pohľadávok uzatvorená so spotrebiteľom, ak by mala byť právom akceptovateľná ako prejav zmluvnej autonómie by musela byť výsledkom jednoznačne danej a preukázanej slobodnej vôle oboch zmluvných strán vyžadujúcej informáciu o tom, čo uzatvorenie konkrétneho právneho úkonu znamená. Podľa názoru súdu tieto náležitosti v žiadnom prípade nemôže spĺňať takéto jednostranne pripravené, individuálne nevyjednané a vopred predtlačené prehlásenie veriteľa v obchodných podmienkach, ktoré dlžníci zjavne nemali možnosť ovplyvniť či vylúčiť. Navyše súd tu dáva do pozornosti, že obdobná zmluvná podmienka s rovnakým významom ako je tu bod 19.16 Všeobecných obchodných podmienok zmluvy o úvere už bola súdmi právoplatne judikovaná ako neprijateľná zmluvná podmienka v spotrebiteľskej zmluve (viď rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7Co/199/2016) čo má okrem iného dôsledky v zmysle § 53a Občianskeho zákonníka.

35. Ani argumentácia o preferencii výkladu v prospech platnosti právneho úkonu tu podľa názoru súdu neobstojí, lebo ide o zásadné nedostatky v citlivej sfére poskytovania bankových úverov pri ich postúpení na nebankový subjekt mimo bankového dohľadu, preto vzhľadom na logiku, účel a význam právnej úpravy v § 92 ods. 8 zákona o bankách nie je možné nerešpektovať tam predpísané zákonné predpoklady pre platné postúpenie bankovej pohľadávky. Žalobca sa pri svojej argumentácii vo vyjadrení zo dňa 28. 4. 2017 okrem iného odvoláva na názor, že v § 92 ods. 8 zákona o bankách je výnimka v možnosti postúpiť pohľadávku pri omeškaní presahujúcom jeden rok. Tento názor ale podľa názoru súdu

nemá oporu v zákonomnom znení § 92 ods. 8 zákona o bankách, lebo z toho je zrejmé, že výnimka v druhej vete za bodkočiarkou podľa ktorej ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok (druhá časť druhej vety § 92 ods. 8) sa vzťahuje len k prvej časti tejto druhej vety, teda len prípadu, keď by notorický neplatič, ktorý meškal so splácaním viac ako rok sa chcel vyhnúť postúpeniu úhradou na poslednú chvíľu (prvá časť druhej vety) ale nijako nesúvisí s prvou vetou § 92 ods. 8 upravujúcou zákonné predpoklady postúpenia bankovej pohľadávky.

36. V súvislosti s poukazom žalobcu na pojednávaní na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 11Co/11/2015 a iné súdne rozhodnutia uvedené v jeho vyjadrení zo dňa 28. 4. 2017 súd navyše uvádza, že tam prezentované závery nemožno v žiadnom prípade považovať za smerodajné, či za ustálenú súdnu prax, nakoľko v množstve iných súdnych rozhodnutí (aj všetkých krajských súdov naprieč republikou) je prezentovaný záver o absolútnej neplatnosti postúpenia nesplatennej bankovej pohľadávky uskutočneného v rozpore s § 92 ods. 8 zákona o bankách. V tejto súvislosti súd dáva do pozornosti žalobcu napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4Co/145/2014, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 6Co/757/2015, rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Co/46/2016 (týka sa žalobcu), rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24Co/79/2015, rozsudok Krajského súdu v Nitre sp. zn. 9Co/254/2016 (týka sa žalobcu), rozsudky Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/899/2015 a 13Co/204/2016 (týkajú sa žalobcu), rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2Co/493/2015 (týka sa žalobcu) či Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 10Co/406/2015 (týka sa žalobcu).

37. Ďalej súd podporne poukazuje napr. na rozsudok Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 16C/149/2014, či Okresného súdu Prešov sp. zn. 9C/226/2014 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 12Co/240/2015.

38. Súd ďalej podporne poukazuje na aktuálne rozhodnutia Krajského súdu v Prešove, ktorý je odvolacím súdom tunajšieho súdu potvrdzujúce záver o neplatnosti Zmluvy o postúpení bankových pohľadávok v obdobných sporoch (napr. rozsudok 18Co/44/2016 zo dňa 18. 1. 2017, kde sa už konštatuje, že ustálená súdna prax je v tomto smere jednotná) alebo rozhodnutia iných senátov (14Co/47/2016, 2Co/28/2016, 19Co/150/2016, 8Co/75/2016, 21Co/5/2016, 7Co/75/2016, 6Co/153/2016, 16Co/1/2016, 5Co/159/2015, 17Co/75/2016, 12Co/240/2015, 12Co/33/2016, 23Co/94/2015, 4Co/145/2014, 9Co/175/2015, 15Co/257/2015).

39. Súd sa nestotožňuje s argumentáciou žalobcu o platnosti postúpenia pohľadávky a z dôvodov, ktoré vyššie uviedol má za to, že jednalo sa tu o absolútne neplatný právny úkon a preto žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol, lebo nebola preukázaná aktívna vecná legitimitáciu žalobcu na súdne uplatnenie tvrdenej pohľadávky.

40. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a 2 CSP. V danom prípade plný úspech v spore mali žalovaní, keďže žaloba bola v celom rozsahu zamietnutá, preto podľa § 255 ods. 1 CSP im vznikol nárok na priznanie plnej náhrady trov konania. Žalovaní však náhradu žiadnych trov konania neuplatnili, zo spisu im ani žiadne preukázateľné trovy konania nevyplývajú, preto súd v zmysle § 262 ods. 1 a 2 CSP nevyhradil rozhodnutie o ich výške samostatnému uzneseniu, nakoľko nebolo by v ňom o čom rozhodovať ale o nároku na náhradu trov konania priamo rozhodol tak, že náhradu trov konania stranám sporu nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní od dňa jeho doručenia na Okresný súd Kežmarok.

V odvolaní sa má uviesť ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, spisová značka konania, ďalej sa má uviesť proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie musí byť podpísané.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolaie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolaie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolaie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č.233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov.